A°. 1831. N°. 13.

SURINAAMSCHE COURANT.

ZATURDAG, den 12den FEBRUARIJ.

PARAMARIBO.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

HAARLEM, 1 December. Het blijkt meer en meer, dat het geen van wege het bewind der muitelingen is medegedeeld geworden aan het zoogenaamd nationaal congres van Brussel, na dat hetzelve zich in geheim committé had gevormd; eenen bijzonderen invloed heeft gehad op de beraadslagingen, en het besluit dier vergadering heeft verhaast. Een der brusselsche bladen meldt, ten aanzien van deze mededeeling, onder dagteekening van den 26sten, het navolgende:

„Men verzekert, dat des ochtends vroeg een *fransch* agent bij het provisioneel bewind is aangekomen, om hetzelve, in naam van het fransche kabinet, te verzoeken, zoo veel bij het congres te bewerken, dat het besluit, waarbij het huis van *Nassau* van den belgischen troon werd uitgesloten, mogt worden uitgesteld. Weinige uren daarna een *russisch* agent zijn aangekomen, met een gelijkluidend aanzoek, namens zijn hof. Beide deze aanzoeken schijnen in den beginne indruk te hebben gemaakt op het bewind; maar na dat men beide de agenten hunne volmagten had gevraagd, hebben deze zich niet in staat gevonden, dezelve te kunnen vertoonen. Vervolgens heeft het bewind aan het congres kennis gegeven van de mededeelingen der beide agenten, aan welke men echter, daar zij niet voorzien waren van geloofsbrieven, geen staatkundig karakter heeft kunnen toekennen. Deze omstandigheid heeft het congres doen besluiten, om de beslissing dier aangelegenheid te verhaasten."

De voornaamste grond, zoo het een grond mag heeten, welke bij de beraadslagingen van het congres, ten voordeele van het voorstel van uitsluiting is bijgebragt, bepaalde zich bij het voorgeven, dat het volk, 't welk de revolutie had bewerkt, zich tegen de dynastie van *Nassau* verklaarde, en dat men uit dezen hoofde een besluit in dien zin behoorde te nemen, uit vrees van anders aanleiding te geven tot een burgeroorlog. Op dezen grond heeft het dan ook niet ontbroken aan allerlei hatelijke aantijgingen, om dezen zoogenaamden afkeer, ware het mogelijk, te wettigen, en de menigte te doen gelooven, dat het achtbaar hoofd van den Staat, hetwelk zich zoo naauwkeurig aan het maatschappelijk verbond des nederlandschen volks heeft gehouden; — hetwelk zoo veel heeft gedaan voor de welvaart van Belgie, en die pogingen met een zoo uitstekend goed gevolg heeft zien bekroonen; — hetwelk, bij de grondwettigd gevestigde godsdienstige verdraagzaamheid, van het hoofd der r. k. kerk de getuigenis heeft mogen erlangen, van ten behoeve dier kerk alles te hebben gedaan, wat hem mogelijk was: — de bevolking van de zuidelijke provincien der Nederlanden zoude hebben miskend en verongelijkt.

De bedenking, waarom men de kroon niet zoude kunnen opdragen aan den prins *van Oranje*, schijnt kortelijk beantwoord met de aanmerking, dat hij dezelve, na het gebeurde met den Koning, kwalijk zoude kunnen dragen. De beruchte *de Brouckere* is 'er voor uitgekomen, dat hij een der raadslieden des vorsten in Antwerpen is geweest, maar dat hij in het besluit van Z. K. H., om die stad, toen de benden der muitelingen steeds gewapenderhand aanrukten, en 'er, geen acht werd geslagen, noch op zijne proclamatien, noch op zijne herhaalde aanmaning, om de vijandelijkheden te staken, te verlaten, genoegzame gronden meende te vinden, om zich als nu tegen den prins te verklaren.

De leden, welke zich tegen den maatregel verzetteden, allen (want de partij des prinsen schijnt weinige verdedigers, die rond voor hunne gevoelens durfden uit te komen, te hebben gevonden) op grond, dat dezelve onnoodig was, bepaalden zich tot de aanmerking, dat men, bij de keuze van het opperhoofd van den Staat, zich tegen het huis van *Nassau* konde verklaren, zonder daardoor tot eene uitsluiting ten eeuwigen dage te komen, die altijd iets hatelijks in zich behelsde en personen konde treffen, die nog geboren moesten worden.

Zoo men de berigten van de zijde der Brusselaren mag gelooven, zoude het medegedeelde in het geheim committé, waar bij het vrij hevig is toegegaan en men elkander wederzijds van verraad heeft beticht, hebben gestrekt, om het aantal der genen, die tegen de voorgestelde uitsluiting dachten te stemmen, nog te verminderen. *Jottrand* ten minste, die *tegen* moest hebben gestemd, heeft gezegd, dat, daar de mogendheden zich alsnu met de zaken van Belgie, zoo niet regtstreeks, dan toch van ter zijde, wilden bemoeijen, men een blijk moest geven van onafhankelijkheid, en dat hij zich alsnu *voor* de voordragt zoude verklaren. De graaf *van Aerschot, d'Olieslagers, de Langhe, de Meulenaere* en *Lehon* hebben in gelijken zin gesproken.

De heer *de Gerlache* daarentegen is een van de weinigen geweest, welke zich tegen de voordragt van uitsluiting hebben verzet. Hij heeft het volk, 't welk de omwenteling had voltooid, niet van die eere willen berooven, maar tevens de omstandigheid doen gelden, dat het volk tot dien (zoo onberadenen, als onwettigen en balddadigen) opstand is voorbereid geworden, door de taal, welke hij en zijns gelijken in de Staten-generaal hebben gevoerd, en het gebruik, 't welk van de vrijheid der drukpers is gemaakt; — en dit wel, om de menigte te doen gevoelen, dat hij, die aan een en ander zoo veel deel heeft genomen, alsnu geenszins van vreesachtigheid kan worden beschuldigd.

Hij gaf doorslaande blijken van zijne zucht, om, ten aanzien van het aanvoeren van beleedigende aantijgingen, ten opzigte der vorsten, geenszins achterlijk te willen blijven; — maar hij meende alleen zijne medeleden te moeten herinneren, dat men met de uitsluiting, geheel het geslacht des Konings beleedigde; — dat men niet konde uit den weg nemen, dat dit geslacht naauw verbonden was met Pruissen en met Rusland; — dat deze mogendheden gewisselijk een dergelijk besluit zouden aanmerken als eene daad van geweld, welke de grenzen eener betamelijke verdediging te buiten ging, en mitsdien tuchtiging verdiende, — en dat de hooge britsche aristocratie geen ander oordeel daarover zoude vellen.

Hij wilde wel gelooven, dat men op Frankrijk bouwde maar, begreep tevens, dat daar te lande zoo veel gisting bestond, dat de staatkunde er geen meester was van hare bewegingen; — dat zoo men zich niet aan Frankrijk wilde onderwerpen, besluiten als het onderhavige, zeer geschikt waren, om de inzigten van overheersching, die men daar ten aanzien van Belgie mogt koesteren, te bevorderen; — dat zulks hem in geenen deele zoude behagen, om dat Frankrijk eene soort van republiek opleverde welker inwoners zich geenszins allen vrij bevonden. [De voorvechter der belgische zoogenaamde geestelijke partij schijnt hier bijzonder, en dit verdient opmerking, op den toestand der fransche geestelijkheid te doelen].

De heer *de Secus* heeft verklaard ten eenemale met den heer *de Gerlache* in te stemmen, en de heer *Legrelle*, van Antwerpen, heeft mede nog eene poging aangewend, om het besluit te doen uitstellen, op grond, dat het medegedeelde in allen geval vrees moest inboezemen voor een algemeenen oorlog, en hij de verantwoordelijkheid niet op zich wilde laden van daartoe te hebben medegewerkt; doch het heeft, gelijk bekend is, niet mogen baten, en de uitsluiting is met eene groote meerderheid uitgesproken. Na dat de voorzitter het besluit had verkondigd, is op de gallerij, alwaar zich *de Potter* moet hebben bevonden, in de handen geklapt.

Volgens een der brusselsche bladen moeten den 23sten *drie* gemagtigden der vreemde mogendheden in Brussel zijn aangekomen, en den 24sten, na den afloop van de zitting van het congres, weder zijn vertrokken.

'S GRAVENHAGE, 1 December. De eerste Kamer der Staten-Generaal heeft het ontwerp van wet tot aanvulling der wet tegen woekeringen aangekomen.

— De wet omtrent de militie is reeds uitgevaardigd.

Op den 24sten November trok de Majoor *Menso*, van de 13de afdeeling, met eenige infanterie, kavallerie en artillerie naar Sittard, ten einde aldaar wederom het wettig gezag te doen eerbiedigen, en eene som van *drie duizend* gulden te doen betalen, zoo wegens medepligtigheid aan het doorsteken van een dijk der Zuid Willemsvaart, als wegens verregaande mishandeling van den tweeden luitenant *Piepenbrink*, van de 14de afdeeling, die aldaar, tot het weren van den sluikhandel, was gedetacheerd geweest. Die kolonne is in den middag van den 25sten te Maastricht teruggekeerd, medevoerende vier stukken klein geschut, *boetes* genaamd, en de vlaggen, op het stadhuis gevonden; voorts als gijzelaars, twee leden der regering, met name *Piersens*, notaris, en zekeren *Zelis*, aan wie werd aangezegd, dat zij te Maastricht onder onmiddelijk toezigt der politie zouden blijven, tot tijd en wijle de gevorderde contributie zoude betaald zijn. Eenige uren daarna de som van *drie duizend* gulden bij den agent van den algemeenen rijks kassiers gestort zijnde, zijn beide genoemde personen ontslagen en naar Sittard teruggekeerd.

'S GRAVENHAGE 2 December. Sedert het bezoek van den prins *Lieven*, schijnt ons ministerie eenigermate op de wapenschorsing terug te komen, althans men wil het opheffen der blokkade slechts in dien zin verstaan hebben, dat daardoor geene verandering wordt gemaakt in 's Konings besluit van den 20sten November, waarbij het vervoer van goederen naar Belgie en vice versa naar de Noord-Nederlanden verboden is.

— De gewone postroute zal niet worden hersteld.

— Nog dagelijks worden er vrijwilligers aangenomen inzonderheid bij de jagers. De Belgen zenden hunne vrijwilligers naar huis.

— De heer *Osij*, onze Noord-Nederlandsche landgenoot, laatstelijk adminis-

trateur van 's Rijks schatkist te Antwerpen en thans een der leden van het Belgisch congres, zal zijne handelwijze in geschrifte zoeken te regtvaardigen.

— Niet slechts de Antwerpsche en andere Belgische dagbladen (die in de landtaal alle uitgezonderd,) zijn vol hevige uitdrukkingen tegen het huis van Oranje; maar men verspreidt ook met duizende blaauwboekjes, karrikaturen en liedjes, hetwelk evenwel niet belet, dat de gegoede ingezetenen de nieuwe vrijheid beginnen moede te worden, en het volk telkens reize in twist geraakt met de Fransche legioenen, die hier en daar de bezetting uitmaken en veel te lijden hebben. Het is vooral deze omstandigheid, meer nog dan gebrek aan geld, welke het provisioneel bestuur heeft doen besluiten, om de Fransche hulpbenden zoo spoedig mogelijk te ontslaan en naar hunne haardsteden te laten wederkeeren.

— In Gend heeft men den acteur *Campenhout* het zingen der zoogenaamde Brabançonne belet. Daar hij, met oogmerk om dit lied op te dreunen, door het provisioneel gouvernement gezonden was, is hij aanstonds naar Brussel wedergekeerd, ten einde zich over de vrije Gentenaren te beklagen. De regering zond hem andermaal naar Gend terug, en wel met brieven van aanbeveling aan de plaatselijke overheid, die daarin tevens gelast werd, het lied der verlossing en den zanger der revolutie te beschermen. *Campenhout* gaf dus op nieuw zijn verlangen te kennen om op de planken te komen. De heer *Ch...* dit vernomen hebbende, ging naar hem toe en zeide den zanger, dat men vroeger reeds getracht had hem te doen begrijpen, dat zijne vaderlandsche uitboezemingen in de tegenwoordige oogenblikken mijstificatien waren; dat men er niet mede te doen wilde hebben, en het besluit genomen had om hem voor den kop te schieten in het midden zijner rouladen, bijaldien hij het lied aanhief. Des avonds kwam *Campenhout* evenwel op het tooneel, ontrolde zijne Brabançonne en begon. Op het eigen oogenblik stapte de heer *Ch...* met een geladen pistool in het orkest en zou dadelijk hebben toegeschoten; maar de troubadour der provisionele regering pakte zijne biezen en is sedert niet meer gezien.

FRANKRIJK.

PARIJS, 1 December. Gisteren is er eene zamenrotting op het veld van Mars geweest. De gewapende magt is op de been gekomen. Men heeft hun toegesproken en namens het bestuur beloofd, dat men middelen zou beramen om hun lot te verbeteren. Daarop zijn zij uiteen gegaan.

— De maire d'Aix heeft gisteren, in eene aanspraak aan den koning, gezegd: »Indien de koningen ons den oorlog verklaarden, zou Frankrijk weder dezelfde veerkracht toonen als in 1792.» De koning heeft daarop geantwoord: »Ik geloof nog, dat wij geen oorlog zullen hebben; maar ben even als gij overtuigd, dat zoo wij dien krijgen, het Frankrijk van 1830 de magt en veerkracht van 92 zou wedervinden.

— De kamers hebben dertig millioen toegestaan om den handel te gemoet te komen; maar tot heden is er nog niets van gegeven.

— De maarschalk *Maison* vertrekt als gezant naar Weenen.

— De graaf *de Kergorlay* is gisteren, ingevolge het vonnis van het hof der pairs, in de gevangenis van St. Pelagie gegaan.

— In de zuidelijke departementen heerscht steeds veel gisting. Onlangs was het te Montpelier bijna tot dadelijkheden gekomen. Een hoop volks verzette zich tegen de gewapende magt; doch het is nog zonder bloedstorting afgeloopen. Zeventig oproerlingen zijn in hechtenis genomen.

— Het departement van de Seine en Marne lijdt tegenwoordig weder bijzonder veel door brandstichtingen.

De *Constitutionnel* meldt, dat in het kanton Zurich eene volslagene revolutie heeft plaats gehad, en dat ook nog andere Zwitsersche kantons dit voorbeeld waarschijnlijk zullen volgen.

MENGELINGEN.

ZELDZAME VROUW.

CATHARINA FISTZGERALD, die tijdens de regering van EDUARD IV. de echtgenoot werd van den twaalfden graaf van *Desmond*, en nog met den hertog van *Glochester*, naderhand RICHARD III. gedanst heeft, bereikte den zeldzamen leeftijd van 145 jaren. Hare schoonheid en vlugheid, toen zij gravin van *Desmond* was, trok aller oogen tot zich, in een' leeftijd toen men van andere vrouwen moest zeggen, dat zij in geen gezelschap meer voegden. Nog in haar *honderste* jaar zag men haar *dansen*, en in de luidruchtigste en woeligste gezelschappen den toon geven, en elk een bezig houden. Het grootste gedeelte van haar gansch niet kortstondig leven bragt zij te *Inchiquin* door, genoot gedurende eenen langen tijd eene jaarwedde van de elkander opvolgende graven van *Desmond*, tot dat eindelijk dat geslacht in ongenade gevallen zijnde, zij in eenen waarlijk zorgelijken toestand verviel. Maar nu ging zij, weinig nog van de gebreken des ouderdoms wetende, in haar 140ste jaar het *Kanaal* van *Bristol* over, reisde naar *Londen*, en diende zich daar aan bij koning JACOBUS I. die aan de oude dame haar verzoek om onderstand met blijdschap inwilligde.

Iets voor menschen van eene kleine gestalte.

Een Franschman van eene lange gestalte, die als afgezant van zijn hof bij Koning JAKOB I. was toegelaten, sprak tot zijne Majesteit, met zoo vele rasheid, gebaren en grillen, dat het elk bevreemdde. Naderhand vroeg de Koning aan zijnen kanselier, den wijsgeer BACON, wat hij van dien man dacht? »Het is,» zeide deze, »een schoon, lang, welgemaakt mensch!» »Ja maar,» zeide de ander, »ik wil eigenlijk vragen, wat gij zegt van zijn hoofd?» »O! zoo als het overige, sire,» hervatte BACON, »menschen, die wat heel lang zijn uitgevallen, gelijken wel eens naar hooge huizen met vier of vijf verdiepingen, waarvan meest altijd, de hoogste de slechtste is.»

Ieder had hier zijne reden.

KAREL II. (van *Engeland*) wilde eens van den bisschop STILLINGFLEET weten, waarom hij altijd uit het hoofd predikte, maar zulks niet deed, als hij er met zijn hof tegenwoordig was. Nu was, in zijn antwoord, dezes geestelijken grootste reden deze: »het zien voor hem van zoo grooten en wijzen vorst schrikte hem steeds »af, om zoo veel op zich zelven te vertrouwen, maar Sire!» ging de bisschop voort, »is het mij geoorloofd, uwer majesteit ook eene vrage te doen?» »en welke?» vroeg de koning: »waarom »leest uwe majesteit altijd de aanspraak »voor het parlement?» »Ik zal het u »zeggen,» zeide KAREL daarop, »en u »rondborstig verklaren; ik ben mij zelven »dan steeds, bij hen, die mij hooren zeer »in den weg, en durf geen mensch in het »aangezigt zien, omdat ik daar ter plaatse »al zoo dikwerf om geld gevraagd heb.»

SCHEEPS-TIJDING.

UITGEKLAARD.

DEN 7den dezer, het Schip *de Kolonist*, Kapt. D. SPREEUW, naar Amsterdam; lading: 381 vaten Suiker, 80 balen schoone en 1 baal vuile Katoen, en 820 pond Koper.

UITGEZEILD.

Den 9den, Z. M. Brik *SIRENE*, Kommandant den 1ste Luitenant VAN DER HART, naar Curacao.

Ter Drukkerij van de Gezusters SERRES.